

[Kaj Poulsen]

rakter, hvori der står, at det er med henblik på afbureaukratisering, man går i gang, har det vist sig, at det er blevet til AF-bureaukratisering og ikke afbureaukratisering.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslaget

forkastedes, idet 76 stemte for, 94 imod; 1 stemte hverken for eller imod.

§§ 1-5

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Anden behandling af lovforslag nr. L 12:

Forslag til lov om ændring af lov om et teknologinævn. (Udskydelse af lovrevision).

Af undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 4/10 89. Første behandling 25/10 89. Betænkning 8/12 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til

tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Anden behandling af lovforslag nr. L 2:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Forenkling af dispensationsbestemmelser m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 4/10 89. Første behandling 10/10 89. Betænkning 11/12 89).

Der var stillet 12 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 17-19 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

17) Anden behandling af lovforslag nr. L 3:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven og vurderingsloven. (Forenkling af lejeværdiregler).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 4/10 89. Første behandling 10/10 89. Betænkning 8/12 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

18) Anden behandling af lovforslag nr. L 4:

Forslag til lov om ændring af lov om beskattningen af pensionsordninger m.v. og lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Sociale fonde).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 4/10 89. Første behandling 10/10 89. Betænkning 8/12 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

19) Anden behandling af lovforslag nr. L 5:

Forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove m.v. (Eftergivelse og henstand).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 4/10 89. Første behandling 10/10 89. Betænkning 8/12 89).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Klaus Hækkerup (S):

Det første af de lovforslag, vi nu skal behandle, nr. L 2, har Socialdemokratiet meget vanskeligt ved at medvirke til. Der er særlig fem forhold, der gør, at vi finder dette lovforslag uhenigtsmæssigt.

For det første åbnes der op for en manglende efterbeskatning af hævede investeringsfondsmidler eller etableringskontomidler. Det er godt nok lovens hovedregel, at efterbeskatning skal finde sted, men den kombination, der er med virksomhedsskatteordningen, åbnes der altså op for, at man i stedet for at betale de 68 pct., der er hjemlet i den almindelige skattelovgivning, kan slippe med de 50 pct., der er i virksomhedsskatteordningen.

Det kommer selvfølgelig til at betyde, at vi i praksis vil se en række tilfælde, hvor hævede investeringsfonds- og etableringskontomidler bliver overført til den meget lempeligere beskatning.

Det andet forhold vedrører fortjeneste ved afståelse af fast ejendom. Her er reglen i dag den, at såfremt man har ejet en ejendom i to år og har beboet den, så kan man sælge den skattefrit. Det er nu de to år, regeringen foreslår afskaffet.

Foreslår afskaffet til fordel for hvad? Det har vi brugt en hel del tid på at prøve at finde ud af i Skatte- og Afgiftsudvalget gennem gentagne spørgsmål, og vi må sige, at vi med de besvarelser, det efterhånden er lykkedes at få fra skatteministeren, ikke har kunnet få noget svar. Når jeg siger det på denne måde, så er det, fordi skatteministeren, har jeg forstået, i fjernsynet har været ude med en lidt flabet bemærkning om, at medlemmerne af Skatte- og Afgiftsudvalget ikke har nået at sætte sig ordentligt ind i tingene, fordi de har smølet ligesom skolebørn, der, selv om de får stil for i god tid, først skriver

den den sidste dag. Vi har spurgt meget til, hvad det egentlig er for en lovregel, regeringen havde tænkt sig skulle være gældende på dette område, uden at kunne få et svar. Så er det selvfølgelig vanskeligt at gøre tingene færdig, når regeringen ikke gider komme med et ordentligt svar. Det nærmeste, vi har kunnet få oplyst om dette bopælskrav, er, at det f.eks., muligvis, måske er et par dage, og hvis det virkelig er regeringens opfattelse, så må jeg spørge: Hvorfor ophæver man så ikke helt bestemmelsen? Burde det så ikke være sådan, at man i stedet for at lægge op til, at folk via Folkeregistret tilmelder sig en 2-3 dage i en ejendom, de ejer, for derefter at melde sig fra igen, simpelt hen bare giver dem mulighed for at kunne sælge den videre?

Der er ikke bare uklarheden, men også det, at man hermed åbner op for en ganske voldsom spekulation til glæde for mellemhandlerne. Det er ikke noget, der er til glæde for den, der endeligt kommer til at bebo ejendommen. Men til glæde for den eller de personer, der altså nu ejer den i en 3-4-5 dage, formelt flytter ind i den og derefter kan sælge den uden at blive beskattet af fortjenesten, gennemfører regeringen lovændringen. Men det bliver de almindelige husejere, dem, der derefter flytter ind og skal sidde de næste 20 og 30 år og afdrage på gælden, der kommer til at betale. Der er hverken rimelighed eller fornuft i det forslag.

Det tredje forhold, som vi har stillet ændringsforslag om, er den skattelempelse for mindretalsaktionærer, der tilbagesælger aktier til det udstedende selskab, som regeringen ønsker gennemført. Det betyder f.eks., at fem revisorer kan slå sig sammen i deres revisionsvirksomhed og omdanne den til et aktieselskab, hvor de hver ejer 20 pct. af aktierne. Selskabet udsteder så hvert år fondsaktier til ejerne, der efter 3 år tilbagesælger aktierne til selskabet, og salgssummen træder så i stedet for den udbetalte arbejdsindkomst til ejerne. Herved opnår de, at de af den aflønning, de får fra selskabet, alene skal betale selskabsskat.

Så siger ministeren godt nok: Javel, vi kan gå ind og skønne over, hvor meget det er, de egentlig tjener. Men når vi så spørger, om en årsindkomst til en revisor på 140.000 kr. er grundlag for at gribe ind eller ej, så kan vi heller ikke få svar på det.

Der er åbnet op for en ganske betydelig omgælsesmulighed i de bestemmelser, som rege-

[Klaus Hækkerup]

ringen her har lagt op til. Derfor har vi stillet tre ændringsforslag, der berører de her nævnte områder. Jeg skal meget anbefale Folketinget, at man vedtager dem.

Der er også et par områder, hvor vi på grund af tidspres og den sene fremkomst af besvarelser af stillede spørgsmål ikke har haft mulighed for at formulere ændringsforslag; men det vil vi i givet fald tage op mellem anden- og tredjebehandlingen i udvalget, nemlig spørgsmålet, om en udlænding, der succederer, altså arver en ejendom eller et andet formuegode, hvorpå der er nedskrevet, kan slippe for beskatning, hvis den pågældende overflytter det nedskrevne beløb til en investering i en ejendom i det udland, hvor den pågældende selv bor. Det fremgår klart af ministerens svar på det stillede spørgsmål, og det betyder, at man via et sådant kortere – antagelig 2-3 dage, vil jeg tro, ligesom på det andet område – ejendomsforhold for en ejendom i udlandet helt kan unddrage sig dansk beskatning, beskatning af det, der er afskrevet på i forvejen. Det synes vi er overordentlig urimeligt.

Endelig drejer det sig om spørgsmålet, om der ikke er behov for et loft over det beløb, der kan medtages i det pågældende år, når vi taler om vedhængende renter, altså i forbindelse med obligationshandler, hvor der er tilknyttet kuponer med renter, som jo er det normale i forbindelse med handelen. Her siger ministeren, at det ikke er noget problem.

Jeg må dog gøre opmærksom på, at Advokatrådet har fundet, at her ligger et problem. De har direkte over for udvalget peget på, at man netop burde overveje at indsætte et loft over størrelsen af de vedhængende renter, der kan indgå år for år.

Alt i alt står vi her med i hvert fald fem områder, hvor det lovforslag, vi behandler, klart lægger op til ikke bare en skattelempelse, men også en mulighed for, at der kan tages ganske betydelige fortjenester hjem, uden at der finder en beskatning sted, og det synes jeg egentlig er en ganske alvorlig situation, for vi må jo forudse, at denne regering om et lille års tid, når der igen skal til at forhandles overenskomst, vil møde op og sige til arbejdsmarkedets parter – og med særlig højt løftet pegefinger til lønmodtagerne – at nu gælder det om endelig at holde igen, nu gælder det om at vise solidaritet, nu gælder det om at vise samfundssind.

Det er den samme regering, der så vil komme med den løftede pegefinger over for lønmodtagerne, som nu sørger for, at en række andre – spekulanter og, jeg er lige ved at sige måske almindelige borgere, men dem, der har en lille smule forstand på det – kan score nogle store skattefrie gevinster eller gevinster til meget lav beskatning. Det er der ikke rimelighed i, og det vil være helt ufornuftigt at gøre det som et oplæg til de kommende overenskomstforhandlinger.

Jens Thoft (SF):

Jeg skal gøre det kort. Men først kan jeg ikke lade være med at knytte en kort kommentar til hr. Klaus Hækkerups indlæg.

Hr. Klaus Hækkerup var vred over, at skatteministeren havde skældt Folketinget ud for at te sig ligesom skolebørn, der får en stil for og først skriver den den sidste nat, inden den skal afleveres. Det synes jeg hr. Klaus Hækkerup har ret i, men jeg synes da også, skatteministeren har ret, når han siger sådan, for virkeligheden er jo den, at regeringen og de partier, der indgår forlig, har en fælles interesse i at indgå forliget så sent, at vi bliver dynget til med bilag, så ingen er i stand til at overskue noget som helst. Dermed sætter man pressen, dermed sætter man offentligheden, dermed sætter man pressionsgrupper, og frem for alt sætter man medlemsdemokratiet og den sunde fornuft ud af funktion.

Nu ved jeg godt, jeg taler for et parti, der normalt ikke er indblandet i forlig, så derfor har jeg i særlig grad en glorie at pudse i denne sag, men jeg synes, at både hr. Klaus Hækkerup og skatteministeren gav udtryk for ganske megen dobbeltmoral. Partilederne er jo interesseret i det. Sidste år havde vi det socialdemokratiske fingeraftryk på finansloven, og da havde vi præcis det samme cirkus, men da var det bare Socialdemokratiet, der var blandet ind i det.

Lad mig gå til de konkrete lovforslag, vi behandler, først L 2. Jeg synes, det er et problem, at ministeren ved hjælp af en lovændring, som overhovedet ikke er nødvendig, forsøger at gøre obligationsrenterne til et gult erklæringsfelt på selvangivelsen. Jeg synes, det er helt rigtigt, at ministeren vil gøre obligationsrenter til et erklæringsfelt på selvangivelsen, men hvorfor i himlens navn det skal foregå på den bureaukratiske måde og ved hjælp af lovændringer, for-

[Jens Thoft]

står jeg ikke. For ministeren har jo selv – det foregik ganske vist, efter at vi havde skrevet betænkning, og efter at vi måtte stå og rykke svarene ud af ministeriet – gjort opmærksom på i svaret på spørgsmål 60 – det er udvalgsbilag nr. 67, hvis ellers jeg kan læse det – at han allerede i dag har den nødvendige bemyndigelse til at sikre, at indberetninger fra pengeinstitutter, vekselere og andre, der handler med obligationer, kan ske på det rigtige indkomstår.

Det vil sige, at den lovændring, som ministeren er i gang med, og som hr. Klaus Hækkerup har helt ret i åbner en ladeport for skatteudskydelser – ingen tvivl om det – overhovedet ikke er nødvendig. Ministeren har reglen, og hvis han bare havde brugt den, så havde vi ikke haft dette problem, og så havde det været et erklæringsfelt. Hvorfor i alverden bruger ministeren ikke blot det?

SF vil bede om, at vi får sagen tilbage i udvalget, sådan at vi kan behandle denne del, for jeg synes, det er væsentligt, at der er en række af ministerens paragraffer, der overhovedet ikke er nødvendige for at sikre det, ministeren ønsker. Og han taler om regelsanering – ja, goddag min syge moster. Her er da et godt eksempel på, at man bevidst bureaukratiserer tingene og bevidst åbner ladeporte af omgælder, hvor man allerede i forvejen havde de nødvendige bemyndigelser. Det er jeg altså ikke tilhænger af.

Hr. Klaus Hækkerup gjorde helt korrekt opmærksom på problemerne omkring salg af parcelhuse og på, at ministeren altså svarer – og jeg kan ikke lade være med at citere det, ministeren siger – at selv meget kortvarige beboelsesperioder berettiger til skattefritagelse. Det gælder også, selv om beboelsen kun har strakt sig over f.eks. et par dage. I en anden sammenhæng siger ministeren, at man må forlade sig på skatteyderens udsagn om, hvorvidt han har boet der eller ikke har boet der. Ja, så er der godt nok lukket op.

L 2 er vi altså mildt sagt ikke begejstret for. Der er andre dele af forslaget, som er fornuftige nok, men vi kan jo ikke stemme om de enkelte dele, men må stemme i den sidste ende for det hele. For så vidt angår de ændringsforslag, der er stillet, har vi i betænkningen redegjort for, hvordan vi stiller os til dem.

Så er der L 3, og dér er de betændeligheder, jeg gav udtryk for ved første behandling, ikke

blevet spor mindre under udvalgsarbejdet. Når jeg alligevel vil meddele, at SF kan støtte, skyldes det først og fremmest min begejstring over, at ministeren har medtaget SF's forslag om, at lejligheder skal omvurderes, og at ministeren kalder det for en regelforenkling. Det er jeg begejstret for, ikke mindst fordi ministeren, da jeg i sin tid selv foreslog det, sagde, at det var bureaukratisk og administrativt umuligt. Og jeg kan altså godt lide den slags dobbeltmoral, når den er udstillet på sådan en præsenterbakke. Det synes jeg ministeren skal belønnes for, så det agter vi at stemme for.

Men jeg vil godt gøre opmærksom på, når ministeren taler om personalebesparelser i forbindelse med alle disse lovforslag, at selv om SF stemmer for nogle af forslagene, stemmer vi altså ikke for ministerens bemærkninger om, hvor meget der spares af personale, for dér overdriver ministeren meget, meget voldsomt. Det er selvfølgelig rigtigt, at overdrivelser fremmer forståelsen, men i de fleste tilfælde vil der skulle ansættes mere personale.

Jeg kan erindre debatten med hr. Glistrup ved førstebehandlingen; og i de fleste tilfælde vil det rent faktisk, i hvert fald i en overgangsperiode, betyde, at der skal ansættes flere, hvis der skal foregå en lige så effektiv ligning.

Dernæst L 4 om sociale fonde. Det kan SF støtte.

Så er der endelig L 5, som SF vil overveje at støtte på én betingelse. Det er, at ministeren vil love, at vi nu får de regler om konkurs og akkord, som vi har haft en betænkning liggende om. Det er nemlig meget problematisk, at man går i gang med at eftergive folk, der er gået konkurs, og folk, der har indgået akkorder, deres skatter, når vi har så sindssyge regler, som vi har, som i realiteten sikrer, at man kan trække det hele fra to gange, så det rent faktisk er statskassen, der kommer til at betale. Hvis så også den lille smule skat, folk skulle betale, kan eftergives, synes jeg da, at det går helt galt.

Så hvis ministeren vil love mig, at nu kommer de regler om konkurs og akkord, så man ikke kan trække beløb fra, man har akkorderet om, så man ikke kan trække beløb fra, man aldrig nogen sinde kommer til at betale, fordi man er gået konkurs, vil vi overveje også at støtte L 5.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

[Stavad]

Måtte jeg sige til hr. Jens Thoft, at når han mener, at den situation, vi befinder os i nu, ligner tidligere situationer næsten til forveksling, så har hr. Jens Thoft selvfølgelig ret i, at der i dette hus altid vil opstå perioder, hvor ting skal igennem med kort varsel.

Det, der gør, at det adskiller sig fra tidligere situationer, er, at vi kan dele de 17 lovforslag med den tilhørende dyngede bilag, som vi har behandlet her i løbet af weekenden, op i tre kategorier: en kategori, som der er et fornuftigt krav fra regeringen om kommer igennem inden jul; en anden kategori, som kunne have været gjort færdig, hvis skatteministeren havde afleveret sin stil til tiden og havde sørget for at gøre sit hjemmearbejde, og en tredje kategori, hvor det er bedøvende ligegyldigt, om forslaget bliver vedtaget inden jul eller efter jul. Eksempelvis ville der ikke ske nogen skade nogen steder ved, at L 2 først blev vedtaget efter nytår.

Jeg vil stærkt henstille til Folketinget, at man tager sig tid til at gøre det her færdigt. Hvis Folketinget vidste, hvad det var, man var i gang med at vedtage, ville man ikke gøre det. Hvis der skal være en lille bitte smule anstændighed i lovgivningen her i huset, burde man ændre overskriften fra »Forenkling af dispensationsbestemmelser« til: »Åbning af skattehuller«.

Det her er uanstændig skattelovgivning, hr. minister. Det er simpelt hen urimeligt, at man under overskriften »forenkling« byder Folketinget at lave nogle regler, der lukker op for huller, som Folketingets medlemmer, hvis ellers de vidste, hvad det her handlede om, ville stemme imod med arme og ben.

Jeg synes, at skatteministeren har gjort et dårligt stykke arbejde her. Jeg synes ikke, skatteministeren kan være bekendt at sylte ting ind under overskriften »forenkling«, når virkeligheden er, at det er ganske voldsomme substansændringer, og når de personaler, som skatteministeren påstår han vil spare, aldrig bliver sparet på det her i hvert fald og det kommer til at koste hundrede gange mere i mistet skatteprovenu som følge af legale skatteunddragelser og skatteundvigelses med de ændringer, ministeren foretager.

Jeg synes, man burde tænke sig en lille bitte smule om, hvis der skal være anstændighed i dansk skattelovgivning.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Hr. Jens Thoft anklager mig eller måske mere Socialdemokratiet for dobbeltmoral, når vi beklager os over de arbejdsvilkår, der gives i Skatte- og Afgiftsudvalget, og hr. Jens Thoft henviser til 1987. Jeg var ikke medlem af Tinget på det tidspunkt, men jeg forstår, at det åbenbart er normale arbejdsvilkår. Dem vil jeg så prøve at vænne mig til i løbet af de næste 20-25 år.

Det er muligt, at man ofte af forskellige grunde i Folketinget bliver presset tidsmæssigt til at vedtage noget i en fart, også under arbejdsvilkår, der meget vel kan forekomme utilfredsstillende. Det er uønsket selvfølgelig, det bør man prøve at undgå. Men jeg vil sige, at dér, hvor skatteministeren efter min mening fejler, er, når han så går ud og skælder Folketingets medlemmer ud over ikke at have forberedt sig, og at han oven i købet tillader sig at sige, at vi er ligesom små skolebørn, der har fået en stil for i god tid og først sætter sig til at skrive den natten før.

Se, det synes jeg ikke er en rimelig måde at kommunikere på om en situation, som man nok, jeg vil ikke sige objektivt, men dog trods alt må erkende kommer igen mange gange. Det synes jeg simpelt hen burde være under ministerens værdighed.

Glistrup (FP):

Formanden for Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg afsluttede sin korte bemærkning ved med stor iltæthed vedrørende L 2 at angribe landets skatteminister. Jeg håber, at det må lykkes for mig at få julefreden til at sænke sig også vedrørende det punkt.

Det, der er at sige, når de to skattepotentater skal se at forenes i julesange om fred på Jorden, er, at sandheden ligger midt imellem. Det, som skatteministeren foretog sig, da han fremsatte lovforslag nr. L 2, var, at han søgte og formentlig også opnåede at blive danmarksmester i bunkebryllupper. I virkeligheden er det ikke ét forslag, vi behandler under L 2, men det er 69 forskellige forslag; det må vi bare gøre os klart.

Når så Folketingets formandskab i sit store kendskab til de fremsatte lovforslag finder ud af, at L 2 kan behandles sammen med nogle andre forslag, som i virkeligheden også er bunkebryllupper, om end ikke helt så anstødelige målt med Kristeligt Folkepartis alen, som L 2 er, så har vi faktisk 80 haremsdamer, som vi

[Glilstrup]

skal behandle her under én samlet behandling, når vi har L 2-L 5 til behandling.

Det er det, skatteministeren har præsenteret os for, og så kan man jo gribe det an på mange forskellige måder. Man kan jo ikke inden for forretningsordenens fastsatte maksimumstid klare 80 damer på én gang, og derfor har jeg valgt at følge mit monogame sind og nøjes med at tage en enkelt af tingene frem, nemlig den af de 80, som har givet anledning til mest debat i pressen og i og for sig også i de socialistiske partiers indlæg her nu i salen, nemlig problemerne omkring § 16 B i ligningsloven.

Det er ikke fordi § 16 B er den mest indviklede af de 80, man kunne akkurat lige så godt bruge taletiden på en hvilken som helst af de 79 andre, men det er da dejligt, at vi har dobbelt taletid ved andenbehandlingen, fordi det formelt er fire lovforslag, og så man så nogenlunde kan nå at få rammet pæle igennem alle de usandfærdige historier, som vrimler rundt vedrørende § 16 B, hvad enten man læser Den Berlingske Avis eller befinder sig i Skatteudvalget eller befinder sig her i folketingsalen.

Baggrundssituationen er, at man har noget, der hedder aktieselskaber, hvor der er noget, der hedder aktionærer, og både ideologisk og skatteteknisk kan man i allerhøjeste grad skændes om – og det gør man da også bravt – hvordan aktionærbeskatning i bred almindelighed skal udformes.

Det er nu engang sådan her i landet, at den måde, man udformer aktionærbeskatning på i den situation, hvor aktionæren afhænder sine aktier, er fastlagt ved en aktiebeskatningslov, som blev gennemført af den seneste socialdemokratiske skatteminister. I det system, som han gennemførte på initiativ af den daværende radikale ordfører – fred være med ham, sådan siger man, når man bander – gjorde man det, at man lavede en gevaldig sondring mellem forskellige grupper af aktionærer. Man sagde, at der skulle være vældige forskelle, om man var hovedaktionær eller småaktionær, eller hvad man var, og så fik man altså gennemført et system, som formentlig ikke var det mest kløgtige. Det er beundringsværdigt, at det har kunnet stå 80'erne ud, og at vi først skal have gang i 90'erne, når vi skal se at få det ændret. Og det får vi forhåbentlig så klarer engang i 90'erne.

Men så længe vi har det aktieavancebeskatningssystem, som hr. Lykkesoft gennemførte i

sin egenskab af skatteminister, må det gælde for Loke såvel som for Thor. Og så er det, at § 16 B, der historisk stammer tilbage fra en ældre tid, før hr. Lykkesoft gik ind i politik, altså nu optræder som en hund i et spil kegler omkring det almindelige aktieavancebeskatningssystem.

Man har fået lavet den regel, at hvis man sælger sine aktier, f.eks. efter at have ejet dem i 3 år, vil man meget ofte være ganske aldeles skattefri af sin avance, og hvis man er i hovedaktionærsituationen, skal man betale en begrænset skat. Men så bryder § 16 B altså ind fuldstændig som en hund i et spil kegler i det tilfælde, hvor den køber, som man afhænder sine aktier til, er én eneste i denne verden, nemlig det selskab, der har udstedt de pågældende aktier, så kommer der pludselig en enorm strafbeskatning. Har man købt nogle aktier til 18.000 kr. og sælger dem til 20.000 kr., har man en avance på 2.000 kr., der normalt vil være skattefri, eller måske skal der betales 10 pct. i skat, alt efter om man har været hovedaktionær og hvad man har gjort andre steder.

Men denne avance på 2.000 kr. skal efter § 16 B beskattes med 1.000 pct., hvis man tilfældigvis er så uheldig, at køberen er det selskab, der har udstedt aktierne. Det er det, der står i § 16 B, at sælger man til det udstedende selskab, skal man betale skat af den fulde afståelsessum, uanset hvad man har gjort for at købe aktierne.

Og det siger sig selv, det er der ikke nogen som helst med deres sunde sans i behold – eller rettere med kendskab til dansk skattelovgivning, hvad der ikke behøver at betyde det samme – nogen sinde vil drømme om at gøre. De eneste, der sælger aktier til det selskab, der har udstedt aktierne, er dem, der simpelt hen ikke er opmærksom på, at vi har en sådan afsindig regel i § 16 B om, at man skal beskattes med f.eks. 1.000 pct. – og det kan have været så mange andre meget høje tal – for så ville man da selvfølgelig sige: Jeg sælger mine aktier, men jeg vil ikke ind i den fælde, at jeg pludselig bliver beskattet med sådan en enorm beskatning. Derfor vil jeg sælge aktierne til nogle andre.

Så kommer Socialdemokratiet i deres skepsis over for menneskenes børn – specielt dem, der befatter sig med aktier – og siger: Jamen det er meget godt, at du kunne have valgt at sælge til nogle andre, men når du ikke gjorde det, men netop solgte til det selskab, der udstedte aktier-

[Glistrup]

ne, var det nok, fordi der var fidelifut i det, og fordi du fik en højere pris af dem, som har udstedt aktierne. Og derfor var du det, som man på skattedansk kalder »within arm's length«, i intim forbindelse med – som f.eks. disse revisorer var i intim forbindelse i hr. Klaus Hækkerups eksempel – med det aktieselskab, der udstedte dem, og så var det nok en kærlighedserklæring fra køberen, at køberen gav dig så meget mere, at du derigennem kunne udvande selskabet.

Men det behøver vi slet ikke en § 16 B til, for hvis jeg er gode venner med et aktieselskab og går hen og sælger denne kuglepen for 1 mio. kr. til aktieselskabet, vil jeg simpelt hen blive beskattet af det, som er over kuglepennens værdi – skønsmæssigt 25 øre – altså af 999.999,75 kr., for så er det en gave i skattemæssig forstand. Derfor har vi overhovedet ikke brug for en regel som § 16 B. Enten får man markedsprisen for sine aktier, og så skal man selvfølgelig beskattes, efter at man har fået markedsprisen, hvad enten man sælger til det udstedende selskab eller man går hen og sælger til fru Pedersen ude i køret, eller hvem man ellers finder på at sælge til.

Og så skal man ikke rave ned i den fuldstændig uforklarlige fælde, som mange brave Socialdemokrater i deres tiltro til skattelovgivningens retfærdighed er dumpet i, når de har haft nogle aktier liggende, som de har arvet efter moster Sofie, og der så kommer et brev om, at nu vil dette selskab inde i København gerne købe aktierne, og så sælger man aktierne til det udstedende selskab, og så kommer skattefar med § 16 B. Det er dem, som § 16 B i virkeligheden rammer, mens derimod dem, der får sig et ekstra vederlag som det, hr. Klaus Hækkerup var bange for, kan rammes af statsskattelovens § 4 om, at når man sælger en ting til overpris, bliver man gavebeskattet af overprisens værdi.

Derfor er § 16 B et misfoster i dansk skattelovgivning og har været aldeles overflødig og kun til at lokke brave folk i fælder, lige fra § 16 B kom ind i ligningsloven engang i tidernes morgen. Jeg kan ikke huske, om Viggo Kampmann stadig var finansminister, eller det var den radikale Kjeld Philip, men det var i hvert fald på de tider, at man fik den bestemmelse ind i skattelovgivningen, og det var, fordi der dengang var en Hans Rasmussen og andre i Folketinget, som var misundelige på aktionæ-

rer og ikke forstod en pind af, hvad det hele drejede sig om, at vi fik den bestemmelse ind.

Når man nu laver det, som ministeren kalder en forenklingsspakke – og hvor jeg altså tillod mig at oversætte pakkesystemet til at være en 80 haremsdamer-pakke, for det er i virkeligheden det, der er tale om, der er ikke udelukkende forenkling i ministerens forskellige forslag – så skulle han vedrørende § 16 B have gjort kort proces og simpelt hen skrevet én eneste linje: § 16 B ophæves. Så havde man haft fuldstændig tilfredsstillende forhold på det område.

Ministerens har imidlertid også ladet sig koste rundt af socialistblade som Den Berlingske Avis og Jyllands-Posten, og hvor man nu ellers har rejst angreb på § 16 B efter hr. Klaus Hækkerups melodi, og han har i stedet stillet ændringsforslag, hvor han skærper § 16 B i forhold til sit eget oprindelige lovforslag L 2, og dér har han selvfølgelig fået de socialistiske klakører med, som støtter ministerens ændringsforslag vedrørende § 16 B.

Men det gør Fremskridtspartiet ikke. § 16 B burde, som jeg nævnte, fuldstændig slettes, og det bliver den forhåbentlig, når ministeren nu har bebudet, som han gør i lovforslaget, at der vil komme forslag til nye forenklingsspakker med jævne mellemrum, som han skriver i bemærkningerne – det var meget rart at få at vide, hvornår det jævne mellemrum udløber næste gang – og så er det altså en af ideerne til en ny forenkling totalt at afskaffe § 16 B.

Men Fremskridtspartiet er selvfølgelig glad for, at § 16 B er blevet mildnet en hel del i ministerens oprindelige lovforslag, og vi er utilfredse med, at ministeren er hoppet på vognen og nu vil trække en del af sin mildnelse i land.

Derfor vil vi stemme imod samtlige de ændringsforslag, der er stillet i relation til § 16 B, hvad enten de er fremsat af de socialister, der har socialismen på deres partiprogram, eller den socialist, som har »Danmarks liberale Parti« i sit partinavn. Det vil være vores holdning.

Så har jeg altså, tror jeg, forhåbentlig tilfredsstillet den ene af haremsdamerne, § 16 B, og jeg lovede at være monogam, og derfor vil jeg lade være med at tale om de 79 andre, selv om der nok var grund til også at komme med bemærkninger om dem.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

[Stavad]

Jeg tror sådan set, vi lige har fået leveret beviset på, hvor travlt og kaotisk der har været i Skatte- og Afgiftsudvalget.

Jeg har ofte været uenig med hr. Glistrup, men jeg har altid haft stor respekt og næsten beundring for, at hr. Glistrup altid, ofte med store dynger af papirer, havde det rigtige stykke papir i hånden. Det var næsten som den gamle W. C. Fields-film, hvor han var bogholder og ikke kunne undværes, fordi han var den eneste, der kunne finde ud af systemet. For det store forsvarsværk, som hr. Glistrup just har afleveret for, at § 16 B bør fjernes, er jo en argumentation, der i hvert fald ikke svarer hverken til det, der er argumentationen i bemærkningerne til det socialdemokratiske ændringsforslag eller i hr. Klaus Hækkerups tale tidligere.

Det er ikke et spørgsmål om at få vurderet op. Jeg erkender, det kan være et problem, om man giver en overpris for nogle aktier, men dér har vi, som hr. Glistrup også sagde, statskatte-lovens § 4, hvorefter man har mulighed for at gribe ind. Derimod kan man helt legalt udstede friaktier eller fondsaktier til aktionærkredsen, som derefter tilbagesælges til det pågældende selskab. Man holder stadig væk ejer kredsen inden for f.eks. fem personer, og så laver man et cirkelsystem, hvor man vil kunne hæve 700-800 kr., ja 1.000 kr. om året. Hvis man vil have 2 mio. kr. og der er penge til det i selskabet, kan man også det. Og det eneste, man kommer til at betale i skat efter regeringens forslag, som de ligger i øjeblikket, er 40 pct.

Jeg forstår dog godt, at ud fra hr. Glistrups holdning og det, hr. Glistrup vil, er det godt nok, men vi andre må altså sige, at serverer man sådan en ændring af lovgivning under overskriften forenkling, er det ikke fair, for der er ingen, der har kunnet grave totalt ned igennem de mange haremsdammer, som hr. Glistrup omtalte, og derfor ved ingen her i Folketinget med sikkerhed, hvad det er, ministerens forslag går ud på. Men den her er i hvert fald gal.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Når jeg hører hr. Glistrup tale om de socialistiske partier i Folketinget, forstår jeg, Christmas Møller ikke har levet forgæves, og at bogen »Vi er alle socialister« har gjort et stort indtryk på hr. Glistrup. Måske dog med den lille ændring af titlen til: »I er alle socialister«.

Jeg vil nu godt sige, at mit socialistiske broderskab – hvis jeg har sådan et – med skatteministeren kan ligge på et rimelig begrænset sted.

Det centrale i hr. Glistrups indlæg var spørgsmålet om helt at ophæve § 16 B og så bruge gavereglene. Men jeg mener ikke, gavereglene kan bruges i de tilfælde, hvor man udlader at udbetale de vederlag, man egentlig burde udbetale fra et aktieselskab, så at værdien af aktierne stiger, fordi beløbet bliver indestående og man så efter 3 år skattefrit tilbagekøber fondsaktier, der handles til en kurs, der svarer til den indre værdi i selskabet, og på den måde skattefrit henter sin løn ud.

Derfor er mit spørgsmål egentlig: Gik hr. Glistrups indlæg ud på, at man skulle ophæve skattefrihed for aktier, der sælges efter 3 år?

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Til det sidste er svaret, som det er lagt frem gennem mine indlæg, at man kan diskutere aktieavancebeskatningslovens almindelige udformning, men § 16 B som et særtilfælde, en detalje, skal selvfølgelig være på baggrund af de almindelige gældende regler.

Og dér vil jeg sige til hr. Stavad, hvad enten han så vil opfatte det som en kompliment eller ej, at han står på præcis det samme saglighedsniveau som Hans Rasmussen, den stærke smed fra Dansk Metalarbejderforbud, eller hvad det nu hed i sin tid, med det, han sagde om friaktier.

Situationen omkring friaktier er, at hvis man har et selskab, der har 1 mio. kr. i aktiver og de er fordelt på fem aktionærer, det kan vi godt sige, der hver ejer lige meget, så ejer de hver 20 pct. Så udsteder man f.eks. 2 mio. kr. i friaktier. Så er aktiekapitalen 3 mio. kr., men den indre værdi er stadig væk kun 1 mio. kr., endda med fradrag af stempelafgift og lign. Derfor ejer man præcis det samme, efter at man har fået friaktier, som før, nemlig 20 pct. af de aktiver, der er i det pågældende selskab. Og det kan ikke løfte sig selv op ved hæret.

Hvis der så går en periode f.eks. på 3 år og én dag og man så vil til at sælge sine aktier, beror det selvfølgelig på, hvor meget den indre værdi er på det tidspunkt. Det er overhovedet ikke påvirket af, om der har været en friaktieudstedelse eller ej, men det er påvirket af, hvor dygtigt eller dårligt selskabet har været ledet i de

[Glistrup]

mellemliggende 3 år og én dag. Og så sælger man aktierne, og enten sælger man til en fair markedspris, og så skal man beskattes ens, lige-gyldigt hvem man sælger til, eller også sælger man til noget andet end markedsprisen, og så kommer altså statskattelovens § 4 ind, så at man bliver gavebeskattet.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg forstår, hr. Glistrup har besluttet at gøre et ihærdigt forsøg på at kaste slør over, hvad det egentlig er, der sker her. Jeg synes normalt, at hr. Glistrup er hjælpsom i forhold til en opklaring, og derfor vil jeg godt stille et par spørgsmål til hr. Glistrup.

Vi kan henholde os til de besvarelser, som skatteministeren har givet under udvalgsarbejdet. Hvis vi tager eksemplet med revisorerne, der hver ejer 20 pct. af deres selskab: De hæver en beskeden løn på 100.000 kr. eller 150.000 kr., og derefter udsteder man årligt friaktier på $\frac{1}{2}$ mio. kr., som man ellers skulle have betalt i løn, for at de kunne få den løn, som deres kolleger får. Hvis man så tilbagesælger disse friaktier løbende efter 3 års ejerskab til selskabet, vil man til enhver tid kunne hæve et hvilket som helst beløb i løn i virksomheden til kun 40 pct.'s endelig beskatning. Og, hr. Glistrup, man beholder den bestemmende indflydelse konstant på de samme fem personer, hvorimod hvis man, som hr. Glistrup var inde på, sælger til en fremmed, så fraskriver man sig den bestemmende indflydelse i selskabet.

Vil hr. Glistrup ikke bekræfte, at den konstruktion er lovlig, den vil man kunne gennemføre uden problemer, hvis skatteministerens forslag vedtages, med den konsekvens, at vi selvfølgelig vil se skattetænkning i voldsom stor størrelse, uden at vi i øvrigt får nogen nævneværdig administrativ besparelse ved at vedtage ministerens forslag?

Derfor er titlen forkert – det er ikke forenkling, det er skattefusk, skatteministeren lægger op til. Jeg håber, at skatteministeren selv vil være en lillebitte smule lydhør over for det her. Hvis det er embedsmændene, der er kommet med forslag, som skatteministeren ikke har gennemskuet, ville det da være nødvendigt at få skatteministeren i tale.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Ja, så må jeg altså sige, så er hr. Stavad alligevel ikke så klog, som hr. Hans Rasmussen var, for han forstod sig trods alt på kroner og øre.

Når hr. Stavad absolut vil indlægge friaktiesystemet i den konstruktion, han laver dér, så er det bare at smide pengene ud til nogle overflødige stempelgebyrer, gebyrer til Selskabsstyrelsen osv., der er ingen grund til i hr. Stavads eksempel at lave friaktier. Har man f.eks. 200 aktier a 1.000 kr., behøver man ikke lave nogen friaktier på et eller andet, så kan man bare sælge af dem, hvad enten man så sælger til selskabet eller til en anden.

Hr. Stavad har da fuldstændig ret i, at det er en skrækkelig ting ved det danske skattesystem, som det har udviklet sig i 1980'erne, specielt ved skattereformen, at man gennemfører de tanker, som hr. Lykkesoft skrev om i sin bog i 1974 uden at vide, hvad det drejede sig om, nemlig denne enorme forskel på kapitalafkastbeskatning og arbejdsbeskatning.

Hr. Stavad har fuldstændig ret i, at den, der har magt over tingene, altid vil kunne forvandle en hvilken som helst arbejdsindtægt til at være en kapitalafkastindtægt – om det er som nævnt af hr. Stavad ved aktiesalg, eller hvad der er tale om, er i og for sig inderligt ligegyldigt – så længe man kører med et system, hvor arbejdsindkomst beskattes med 69 pct., hvis man er folkekirkemedlem, og man beskatter kapitalindkomst, som »Gang i 90'erne« vil, med 30 eller 40 pct. Enhver vil da gøre sin lønindkomst til kapitalindkomst, når man sidder i den position, som hr. Stavad omtalte, og det har ikke noget specielt med § 16 B i ligningsloven at gøre.

Og så taler hr. Stavad om at bevare indflydelsen. Jamen det gør man da også, hvis man sælger aktierne inden for kredsen til hinanden, hvis man sælger til kompagnonens datter eller man sælger til et søsterselskab, eller hvad man gør, man kan sælge aldeles skattefrit masser af steder efter de 3 år, eller hvor lang tid der nu er gået, hvis bare ikke køberen er lige præcis det udstedende selskab, og så bevarer man indflydelsen, så hr. Stavads oplæg holder overhovedet ikke.

Der er mange måder at lave skattefiduser på, men man skal ikke søge hr. Stavad, for han har ikke de gode opskrifter.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Ja, det skal så, hr. formand, blive den sidste i denne ombæring.

Jeg kan forstå, at hr. Glistrup har besluttet at smide mudder ud over denne sag, så den er svært gennemskuelig. Jeg ved ikke, om hr. Glistrup har lovet nogen, at han vil gøre, hvad han kan, for at den kommer igennem.

Hr. Glistrup startede med at bekræfte, at det, jeg havde sagt, var rigtigt, og sluttede med at benægte det, og derudover havde hr. Glistrup en hel masse bemærkninger indimellem, som var totalt irrelevante. Hvis man begynder at sælge imellem hinanden i sådan en kreds, hr. Glistrup, så skal man altså også af med penge, men fidusen er, at man lader pengene blive i selskabet i første omgang uden at hæve den løn, man skulle have hævet, og så tager man dem ud til en beskatning på 40 pct. i stedet for 68 pct. Og det vil man kunne.

Hr. Glistrup har også ret i, at hvis man har så høj en aktiekapital, at man kan nedskrive aktiekapitalen uden at komme i strid med aktieselskabsloven, behøver man ikke engang at udstede fondsaktier, så kan man bare sælge løbende tilbage af aktiekapitalen. Men da vi jo, som loven er udformet, kun har den mulighed for aktieselskaber, ikke for anpartsselskaber, skal man altså opretholde en aktiekapital på – er det ikke 300.000 kr.? Hvis det er sådan, at man har 1 mio. kr., kan man helt undgå friaktierne og så løbende sælge tilbage.

Men det gør det jo bare endnu værre og endnu mere oplagt, at det her er en fidus, som jeg forstår hr. Glistrup gerne vil have indført. Det er ikke underligt, når man ser på Fremskridtspartiet og dets program, men vi andre vil altså gerne forsøge at opretholde et skattesystem, som er nogenlunde ordentligt over for borgerne. Som hr. Glistrup påpeger, er der andre problemer, det er jeg enig i, og derfor burde vi i stedet for at lukke op for nye huller lukke af for nogle af dem, der er, hr. Glistrup.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Hr. Glistrup for en kort bemærkning, og så opfordrer jeg til at være opmærksom på, at der er krævet fornyet udvalgsbehandling af forslaget.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Når man skal have pengene ud af selskabet, er der absolut ikke nogen grund til at nedskrive kapitalen til under de 300.000 kr., der er absolut ingen grund til at sælge aktier til selskabet, medmindre man altså ikke er opmærksom på § 16 B, der derfor er en ren bondefangerklausul. Man kan glimrende tage pengene ud af selskabet til 0 pct. under alle omstændigheder, nemlig ved at lade selskabet lave 5 datterselskaber i Portugal og Luxembourg eller andre EF-medlemslande, som man kan ganske frit, og så tegner selskabet de store aktieposter, der er stemmeløse, og så tegner én af de 5 de stemmeberetigede aktier.

Der er tusindvis af ladeporte, hvor man kan nå en situation med total skattefrihed, men hr. Stavad vil lukke en ladeport, der ville føre til 40 pct. skat, og det er kun de dumme, der vandrer ind ad den port. Jeg synes også, vi skal tage hensyn til de dumme og fattige her i landet og lade være med at lave regler, der specielt rammer de pågældende.

Bente Juncker (CD):

Jeg skal kort gøre rede for, hvilke ændringsforslag vi stemmer for:

Ved L 2 agter vi ikke at stemme for de socialdemokratiske ændringsforslag, vi deler slet ikke den holdning, der ligger i dem.

Vi synes, det er meget fornuftigt med de forenklinger, som skatteministeren har lagt ind i L 2, blandt andet omkring 2-års-reglen.

Skatteministerens forslag, der lige er blevet debatteret så vældigt heroppefra, nemlig nr. 8, vil Centrum-Demokraterne også stemme imod, og vi vil stemme imod de ændringsforslag, som følger af nr. 8.

Til L 3 har vi bemærket, at der både er lempelser og stramninger omkring lejeværdireglerne, og vi vil ved tredjebehandlingen undlade at stemme.

L 4 stemmer vi ja til.

Om L 5 kan jeg sige, at vi stemmer for det af ministeren stillede ændringsforslag og stemmer ja til loven som helhed.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg er lamslået over at høre Centrum-Demo-

[Glistrup]

kraternes apati med hensyn til L 3, når man siger, at der er både gode og dårlige ting. Der er noget, der måske kan være godt for 5 pct. af lejerne én gang i deres tilværelse, og derudover er der noget, der er skidt for 100 pct. af ejerne af ejerboliger hvert evig eneste år. L 3 går ud på at fordoble lejeværdien over en periode på 12 år.

Hvis nu skatteministeren havde lavet et forslag, der sagde, at nu fordobler vi lejeværdien, så havde Centrum-Demokraterne formentlig stemt imod og forhåbentlig også fået flertal til det. Men her kommer det til at ske drypvis, at man jævnt over en 12-årig periode fordobler lejeværdien og dermed altså de penge, som skatteministeren får i sin kasse ved øgede lejeværdiindkomster. Det, der er hovedindholdet i L 3, er, at man skal beregne lejeværdi på grundlag af en ejendomsvurdering, som er et år nyere, og det er trods alt sådan med pengeforringelsen i den vestlige verden, at gennemgående ved vi godt, at ejendomsværdien regnet i kroner vil stige fra år til år.

Så derfor håber jeg, at om de 2 dage, som der vist kun er tilbage, til vi skal have L 3 til tredje behandling, ser vi Centrum-Demokraterne på den samme rødfront, som Fremskridtspartiet vil være, når vi stemmer om L 3.

Kofod-Svendsen (KRF):

Til L 3, L 4 og L 5 har vi i Kristeligt Folkeparti tilkendegivet vores holdning, så det skal jeg ikke gentage her, men L 2 vil jeg gerne sige lidt om, også lidt principielt om opbygning af et lovforslag.

Det hedder »Lov om ændring af forskellige skattelove. (Forenkling af dispensationsbestemmelser m.v.)«, og her oplever vi så, hvordan en række forskellige bestemmelser er bragt sammen. Der er mange af de dispensationsbestemmelser, vi er enige i, men der er også kommet et forslag med i den store samling – brokassen kunne man mere folkeligt sige – som vi er modstandere af. Jeg synes, det er lidt dumt, at man er i den situation, at fordi man er modstander af noget, skal man stemme imod hele lovforslaget.

Det, vi ikke ønsker, er den arvemæssige ligestilling af papirløse samlevende og ægtepar, som lovforslaget fastslår skal gælde rent lov-mæssigt.

Derfor skal mit spørgsmål til ministeren være, om man ikke kunne have delt lovforslaget

op, så man kan stemme for dér, hvor man er enig, og dér, hvor man er uenig, kan man stemme imod.

Men sådan som det er blandet sammen her, står man i en »alt eller intet«-situation.

De konkrete ændringsforslag fra Socialdemokratiets og SF's side støtter vi ikke.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg tror, at hr. Klaus Hækkerup brugte udtrykket »nogle flabede bemærkninger« om noget, jeg skulle have sagt.

Hr. Klaus Hækkerups udtalelser giver mig anledning til at sige, at man skal være utrolig forsigtig med selvironi. Jeg har overhovedet ikke kritiseret hr. Klaus Hækkerup, og jeg har overhovedet ikke kritiseret Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg. Hvad jeg har sagt, var såmænd kun en lidt sagtmodig, selvironisk konstatering af, at vi alle her i huset har en tilbøjelighed til i billedlig forstand at aflevere vores stil i sidste øjeblik. Det var sådan set kun en konstatering af vilkårene og et svar på kritikken af, at tingene blev jaget igennem Folketinget, en kritik, vi vil høre hvert år. Jeg har blot villet forsøge på en nem, forståelig måde at drage en sammenligning med en situation, mange af os kender og har kendt, nemlig at vi vil forsøge at komme i gang i god tid, men af forskellige årsager bliver det alligevel først til allersidst, at løsningen bliver fundet. Sådan er vilkårene måske i et folkestyre. Vi kan i hvert fald konstatere det i Folketinget hvert år. Det var såmænd kun det, jeg ville sige, og det er ikke en kritik af nogen bestemt, og hvis det endelig er en kritik, er den af os alle sammen.

Jeg skal love hr. Klaus Hækkerup, at jeg nok skal være mere forsigtig med billedtale, for jeg vil gerne tilkendegive, at jeg faktisk har været yderst tilfreds med arbejdet i og samarbejdet med Skatteudvalget om de mange lovforslag, som vi her har til behandling.

Denne debat er også et vidnesbyrd om, hvor svært det er i praksis at gennemføre regelforenkling på skatteområdet.

Vi er især af Socialdemokratiet, men også til en vis grad af SF blevet fyldt med eksempler, som er udsprunget af den tankegang og den tradition, at der skal tages højde for alle tænkelige hypotetiske og teoretiske situationer, og at vi med en pincet skal rundt i alle hjørner. Hvis det er målsætningen for dansk skattepolitik, vil vi i

[Skatteministeren]

årenes løb opbygge et fuldstændig uigennemskueligt regelsæt, som bestemt ikke giver den tilsigtede retfærdighed.

Hvem magter overhovedet at gennemskue disse meget, meget indviklede hovedregler og undtagelser fra hovedregler? Det gør kun dem, der har ressourcer til at understøtte sig med dyre rådgivere, så det er en stor misforståelse at tro, at skattelovgivningen bliver mere retfærdig, fordi man med pincet forsøger at komme rundt i alle hjørner.

I særlig grad har hr. Klaus Hækkerup og hr. Stavad været inde på den del af forslaget, der omhandler ligningslovens § 16 B om tilbage salg af aktier til det udstedende selskab. Efter forslaget skal denne bestemmelse alene anvendes på hovedaktionærer, der bevarer indflydelse i selskabet, mens alle øvrige aktionærer behandles efter de almindelige regler om beskattning af fortjeneste eller tab ved afståelse af aktier til andre end det udstedende selskab.

Det er klart, at det fremsatte forslag netop indebærer en kraftig forenkling, og derfor må jeg selvfølgelig også klart afvise hr. Stavad, når han siger, at sigtet med forslaget har været et andet. Jeg kunne selvfølgelig ikke drømme om at fremsætte et forslag, hvis sigte var at åbne for det, som hr. Stavad kalder skattefusk. Der er tale om et forslag, der indebærer en kraftig forenkling, fordi det vil betyde, at vi fjerner et stort antal dispensationsansøgninger.

Den regel, vi har i § 16 B, er i dag udtryk for en meget vidtgående værnsregel. Baggrunden for bestemmelsen er – det har også været fremme i debatten – ønsket om at undgå en omgåelse af udbyttebeskattningen ved aktionærens tilbagesalg af aktier til det udstedende selskab, hvor aktionæren formidler ud af selskabet, samtidig med at aktionærindflydelsen bevares. Det sker der ingen ændring i. Men bestemmelsen er udformet meget bredt og omfatter derfor også den situation, hvor en mindretalsaktionær, der ingen mulighed har for at øve en bestemmende indflydelse i selskabet, sælger små aktieposter tilbage til det udstedende selskab.

Det, forslaget vil betyde, er, at småaktionærer i selskaber med en stor aktionærkreds fremover slipper for ulejligheden med at søge om dispensation. Efter de hidtil anvendte retningslinjer er der faktisk altid givet en sådan dispensation, så i realiteten tilsigtes der sådan set ikke nogen ændring af tilstanden på området, men

kun at vi skal slippe for arbejdet med at behandle dispensationsansøgningerne. Derfor må jeg selvfølgelig også afvise Socialdemokratiets ændringsforslag, som ville betyde, at dette forenklingssigte går tabt.

Hr. Jens Thoft har beskæftiget sig med forslaget om handelsrenter. Det forslag indebærer, at handelsrenter ved køb af obligationer og pantebreve altid skal fradrages i den skattepligtige indkomst i købsåret i stedet for som nu i visse tilfælde at blive fremført til fradrag i efterfølgende års skattepligtige indkomst. Også det forslag medfører en forenkling og gør det muligt at fortrykke obligationsrenter på selvangivelsen. Hr. Jens Thoft beskæftigede sig også en hel del med muligheden for skattetænkning i denne forbindelse.

Efter min opfattelse vil det ikke kunne betale sig at foretage egentlig spekulation i skatteudskydelse f.eks. ved for lånte midler at anskaffe en større post obligationer ved førstkommande termin i det efterfølgende år. Beregninger viser, at rentegevinsten ved skatteudskydelsen under normale omstændigheder end ikke vil kunne opveje kurtagen ved køb og salg af obligationerne.

Skal skatteyderen lånefinansiere obligationskøbet, opstår der yderligere omkostninger, bl.a. stempelafgift af lånet. Hertil kommer, at den flytning af kapitalindkomsten, som en skatteudskydelse forudsætter, udløser ekstra 6 pct. skat.

Hr. Jens Thoft sagde også, at det egentlig var lidt underligt, at jeg ville besvære Folketinget med det, fordi der allerede i dag er en hjemmel i skattekontrolloven, som kunne udnyttes til at opnå den tilsigtede forenkling. Det er rigtigt, at efter skattekontrollovens § 10 b skal der efter regler, der fastsættes af skatteministeren, ske indberetning om overdragelse af obligationer og af rentekuponer, herunder bl.a. om de handelsrenter, der indgår i overdragelsen.

Men jeg har faktisk allerede over for Skatteudvalget, nemlig i et svar på spørgsmål 60, redegjort for, hvorfor denne hjemmel ikke er blevet udnyttet. Det skyldes ganske enkelt, at de gældende regler for periodisering af handelsrenter på obligationer mellem forskellige indkomstår mildt sagt er ganske vanskeligt tilgængelige for de fleste mennesker, og at det er skattemyndighedernes erfaring, at de skattepligtige i vidt omfang allerede selvangiver handelsren-

[Skatteministeren]

ter i overensstemmelse med de regler, der foreslås her.

Hvis vi gik over til et system, hvor vi med hjemmel i den gældende skattekontrollov lavede det, man kunne kalde en teoretisk rigtig periodisering, ville det i mangfoldige tilfælde komme til at afvige fra det, som den pågældende skatteyder selv har opgjort og fundet mest naturligt. Hvad kunne der ikke komme ud af det i form af besvær i forholdet mellem skatteyder og skattevæsen? Det er da meget bedre at lovfæste en naturlig praksis, som samtidig indebærer en kraftig forenkling, og det er faktisk det, der sker her.

Både hr. Klaus Hækkerup og hr. Jens Thoft beskæftigede sig desuden med den såkaldte parcelhusregel, og de var begge af den opfattelse, at ophævelse af 2-års-reglen ville øge risikoen for spekulation på ejendomsmarkedet. Jeg er dybt uenig i den betragtning.

Skatteyderen vil typisk ikke opnå en avance af betydning overhovedet ved en kortvarig ejerperiode, og da såvel flytning som køb og salg på ejendomsmarkedet normalt er forbundet med ret betydelige omkostninger, er der heller ingen grund til at forvente, at lovforslaget indeholder et spekulationsmoment af betydning. I det hele taget er det overhovedet ikke tænkeligt i den praktiske virkelighed, at folk flytter i spekulationshensigt.

Socialdemokratiet har stillet ændringsforslag om, at denne parcelhusregel udgår, idet partiet finder, at klare lovregler nu afløses af et uklart administrativt skøn over, hvornår skatteydere reelt har opfyldt beboelseskravet.

Den betragtning må jeg klart afvise. Der er ikke tale om, at man med lovforslaget ændrer en objektiv regel. Tværtimod er der tale om, at en række skønsmæssige afgørelser bortfalder.

Jeg skal selvfølgelig kvittere og sige tak til hr. Jens Thoft for hans støtte til lovforslag nr. L 3 om lejeværdi. Hr. Jens Thofts motiver til at støtte forslaget er for mig egentlig af underordnet betydning. Hovedsagen er selvfølgelig, at hr. Jens Thoft vil stemme for forslaget.

Jeg vil godt sige til hr. Glistrup, at det ikke er rigtigt, at lovforslaget om forenkling af lejeværdireglerne indebærer en skærpet beskatning af lejeværdien. Forslaget indeholder i øvrigt også et provenutab totalt set. Det eneste, der er tale om, er – og dér har hr. Glistrup selvfølgelig ret – at man gør den værdi, hvoraf lejeværdien be-

regnes, mere aktuel. Men i disse år, hvor der i visse områder af landet er tale om ikke uvæsentlige fald i ejendomsværdierne, er det da klart, at for ejerne af disse ejendomme er det en stor fordel at få nytte af den lavere lejeværdi et år tidligere, end tilfældet er nu. I dag oplever vi faktisk, at der er mennesker, der betaler skat af en lejeværdi, der er for høj i forhold til det aktuelle vurderingsniveau.

Hr. Glistrup siger, at al historisk erfaring peger i retning af, at ejendomsværdierne over en lang periode vil have tilbøjelighed til at stige. Det kan vi faktisk ikke vide noget særligt om. Det, man bare kan fastslå, er, at med uændrede ejendomsværdier indebærer dette forslag også uændret beskatning. Der er ikke tale om, at lejeværdibeskatningen skærpes som følge af disse ændringer.

Endelig var hr. Jens Thoft inde på, at SF kunne støtte lovforslag nr. L 5 om eftergivelse og henstand på betingelse af, at regeringen vil fremsætte forslag, der ændrer den skattemæssige behandling i konkurs- og akkordsituationer.

Jeg skal kun sige om det, at som hr. Jens Thoft måske har bemærket, indgår det som et enkelt punkt i det forslag fra regeringen, der har navnet »Økonomisk Reform« af 13. oktober, at regeringen vil overveje reglerne om den skattemæssige behandling ved konkurs og akkord. Jeg tilføjer, at der ingen aktuelle forslag er på bedding, men regeringen har i den skitse, der hedder »Økonomisk Reform«, tilkendegivet, at i den sammenhæng, som »Økonomisk Reform« fremtræder i, er regeringen indstillet på at kigge på disse regler.

Jeg glemte hr. Kofod-Svendsen, der egentlig kunne støtte lovforslag nr. L 2 om dispensationsbestemmelserne, men har den enkelte reservation, at der i forslaget indgår en bestemmelse om reduktion af arveafgift i visse situationer.

Jeg vil sige til det, hr. Kofod-Svendsen fremførte, at der med forslaget alene sker en lovfæstelse af praksis. De betingelser, som i dag stilles for afgiftsudsættelse for ugifte samboende af forskelligt køn, kommer til at fremgå direkte af loven. Der skal altså ikke længere søges om nedsættelse. Jeg har med forslaget alene ønsket at opfylde det pålæg, som Folketinget gav mig ved en folketingsbeslutning. Jeg følte ikke, at jeg kunne sidde det pålæg overhørig, og derfor er forslaget altså medtaget her. Men hr. Kofod-

[Skatteministeren]

Svendsen har ret i, at formelt kunne man selvfølgelig komme uden om hr. Kofod-Svendsens problem ved at dele forslaget. Det er i hvert tilfælde en lidt omstændelig procedure, der i så fald, synes jeg, bør overvejes nærmere i Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Skatteministeren afviser på det bestemteste, at sigtet har været et andet end at lave forenklinger. Det vil jeg gerne tro på, og det var også vores udgangspunkt under førstebehandlingen. Derfor vil skatteministeren kunne slå op i Folketingstidende og konstatere, at Socialdemokraternes ordfører, hr. Klaus Hækkerup, i og for sig kun havde venlige bemærkninger til de fire såkaldte forenklingsforslag.

Vil skatteministeren bemærke, at vi har meddelt, at vi stemmer for både L 3, L 4 og L 5, men at vi er meget beskæmmet over, at vi har fundet fem oplagte huller i ministerens forslag, som vi ikke er blevet advaret om ved at læse bemærkningerne.

Der ligger store undvigelsesmuligheder i forbindelse med tilbagekøb og i forbindelse med 2-års-reglen for parcelhuse. Når ministeren siger, at han ikke mener, at det, han nu foreslår, er objektivt, er jeg enig efter de sidste besvarelser, vi har fået. Skatteministeren siger nemlig, at bare man har boet i et parcelhus – det må også gælde for et sommerhus, går jeg ud fra – i to dage, har man haft det som bolig, og derefter suspenderes ejendomsavancebeskatningsreglernes normale bestemmelser fuldstændigt.

Ministeren siger, at det er der ikke så meget spekulation i, og det er nok rigtigt lige i disse dage. Men vi har oplevet andre perioder, hvor ejendomspriserne udviklede sig anderledes.

Med hensyn til succession har selv Advokatrådet påpeget, at man i forhold til udlandet kan undvige beskatning med investeringsfonde og virksomhedsskatteordningen og de vedhængende renter.

Hvis det er sådan, at skatteministeren har et ønske om at få brede flertal, er Socialdemokratiet fortsat til at få i tale også med hensyn til denne lovgivning. Vi støtter de tre af lovforslagene, vi er parat til at se på dette med de ændringer, vi har bedt om, og nu har vi bedt om at få nr. L 2 tilbage i udvalget. Jeg vil bede skatteministeren prøve at være en lille bitte smule

hjælpesom, for at vi kan få en skattelovgivning, vi i fællesskab kan stå bag.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det er ministerens bemærkninger om, at der nu indføres ganske klare regler for retstilstanden for så vidt angår ejendomsavancebeskatningen, der kalder mig på talerstolen. Som jeg nævnte, har jeg spurgt om det i udvalget, og den 4. december meddelte ministeren, at loven skal forstås sådan, at også kortere beboelsesperioder – altså under 2 år – fritager for en eventuel avancebeskatning efter ejendomsavancebeskatningsloven. Det må dog kræves, at der rent faktisk har været tale om beboelse, skriver ministeren. I tilfælde, hvor der helt åbenbart er tale om, at ejeren eller dennes husstand blot foretager en proformaindflytning, dvs. at der reelt ikke er tale om beboelse, bliver der efter en konkret ligningsmæssig vurdering mulighed for at beskatte en eventuel avance efter ejendomsavancebeskatningslovens almindelige regler.

Det syntes vi var lidt uklart, så vi spurgte igen. Herefter meddelte ministeren, at det vil være overordentlig sjældent, at der vil kunne rejses tvivl om, hvorvidt en skatteyder har beboet en ejendom. Selv meget kortvarige beboelsesperioder vil blive godkendt. Den altovervejende hovedregel vil således være, at skatteydernes oplysninger lægges til grund for den skattemæssige behandling af en eventuel ejendomsavance.

Så spørger vi igen. Den 10. eller den 12. december har det udviklet sig til, at ministeren meddeler, at regeringens lovforslag indebærer, at den eneste betingelse for skattefrihed af en eventuel avance ved afståelse af en ejerbolig er, at skatteyderen eller dennes husstand har beboet den pågældende ejendom. Det gælder også, selv om beboelsen kun har strakt sig over f.eks. et par dage. Statuering af beboelse i denne sammenhæng kan principielt ikke gøres afhængig af længden af beboelsesperioden.

Hvad er der så egentlig tilbage af retsregler på området? Hvorfor ophæver man ikke bestemmelsen totalt? Det er dog det, der ligger i det. Lad mig tilføje, at vi dog også i denne regerings tid, nemlig fra 1985-86, altså over to år, har oplevet gennemsnitlige ejendomsstigninger på 30 pct. Det dækker over en meget større va-

[Klaus Hækkerup]

riation på ejendomsmarkedet, så der vil altid være et rigt marked for spekulationsmæssige gevinster.

Jens Thoft (SF):

Jeg vil følge op dér, hvor hr. Klaus Hækkerup sluttede, for hr. Klaus Hækkerup har ret i, at der somme tider er meget store fortjenester at hente. Ministeren siger, at det ikke kan betale sig, og at det æder sig selv op i omkostninger, men skulle jeg give unge håndværkere et godt råd, når denne regel bliver gennemført, er det at opkøbe et gammelt, faldefærdigt hus, skippe sit arbejde eller gå på nedsat tid, reparere og restaurere huset og sælge det efter et års forløb.

Det er da rigtigt, at der er nogle omkostninger, men det er uden tvivl billigere at betale stempelafgifter, end det er at betale skatter. Skatterne er høje i dette land, og de bliver endnu højere for dem, der faktisk betaler skat, når ministeren – som han gør med disse forslag – lader ladeporte for omgæelser stå åbne.

Ministeren siger, at man ikke skal lede med en pincet efter huller. Ministeren er mere naiv, end jeg mener han har lov at være. Enhver tåbe ved da, at de omgæelsesmuligheder, der er, bliver udnyttet, fordi skatten er forholdsvis høj i dette land. Så er det da for fjollet at lade store huller i lovgivningen stå åbne og, hvad der er allerværst ved det, at åbne nye huller.

Ministeren siger, at jeg har helt uret i, at det kan betale sig at spekulere i at skubbe renteindtægterne ind i det nye år og skubbe renteudgifterne tilbage i det gamle år i forbindelse med renteindberetningsordningen, men ministeren har vist nogle regneeksempler, som efter min mening er helt urealistiske for så vidt angår omkostningerne for den professionelle handler. Jeg kan erindre, at jeg mindst fem gange før har været ude for, at en skatteminister har sagt: Jamen altså, hr. Thoft, at antyde, at her skulle være mulighed for omgæelse! Det er der overhovedet ikke, det kan overhovedet ikke betale sig. Bagefter har vi set bankerne lave pakker for at udnytte de huller, som jeg har påpeget, så det kunne betale sig.

Så er der parcelhusreglen, og at ingen kan sælge med fortjeneste. Nej, den skal jeg springe over, for hr. Klaus Hækkerup gjorde klart rede for, hvor meget parcelhusene i gennemsnit var steget. Men vi kan da heller ikke være sikre på, at vi ikke oplever nye situationer som dem, vi

havde i 1970'erne, hvor parcelhusene steg ganske dramatisk på meget kort tid. Nu er parcelhuspriserne vel i bund; de er da i hvert fald kommet langt ned under den regering.

Endelig siger ministeren, at regeringen overvejer den skattemæssige behandling ved konkurs og akkord. Jamen det har regeringen gjort i årevis. Når vi har rejst spørgsmålet, har regeringen sagt: Nu har vi altså nedsat et udvalg, som behandler det, og nu må vi afvente udvalget. Så kom udvalget med en betænkning, og ministeren kunne stadig væk ikke smøle sig sammen til at gøre noget ved det. Der ligger en betænkning på Folketingets bord. Vi ved godt, hvad det handler om, det er kulegravet i hoved og bag, og det er altså for sølle, at ministeren ikke får gjort noget ved det.

Jeg husker, og det vil jeg gerne erindre ministeren om, at vi var til et fælles møde i ministerens pastorat med folk fra ligningssystemet, det var Foreningen af Danske Ligningskommissionsmedlemmer. Da jeg kritiserede ministeren for ikke at have fremsat forslag om den skattemæssige behandling af konkurs og akkord, baskede alle de mange Venstreligningskommissionsmedlemmer med lufferne, for de oplever i deres egen praksis, hvor sindssygt disse regler fungerer. Se nu at få gjort noget ved det! Og jeg vil altså sige igen, som jeg sagde i mit første indlæg, at det er bekymrende, at man eftergiver skatten, når man ikke har fået de andre ting på plads.

Jeg vil derfor endnu en gang bede ministeren om at love mig, at der i folketingssamlingen 1989-90 bliver fremsat forslag om at få stoppet de ladeporte, som står åbne for så vidt angår den skattemæssige behandling ved konkurs og akkord. Der er ingen saglig grund, og det ved ministeren også godt, til at skubbe det længere. Han har i mindst 2 år haft den lyserøde betænkning liggende på sit skrivebord. Hvorfor sker der ikke noget? Se nu at få det gjort, minister!

Glistrup (FP):

Efter at have påhørt indledningen til hr. Jens Thofts seneste indlæg vil jeg venligst anbefale ham hurtigst muligt at få forhøjet maksimum for hans revisoransvarsforsikring, for han kommer gruelig galt af sted i det eksempel, han nævnte om, hvordan han ville hjælpe sine håndværkerklienter. De skulle bare bygge en forfalden rønne om og sælge den skattefrit, når

[Gillstrup]

de selv havde boet der i 2 dage eller 20 måneder, eller hvor længe de nu skulle bo der. De vil så ganske klart blive fuldt beskattet af avancen ud fra næringssynspunktet, og derfor er der ikke så store huller i det, skatteministeren har foreslået, som man fra socialistisk side har angivet.

Når jeg nu er i gang med at være den barmhjertige samaritan, vil jeg gerne bede fru Bente Junckers parti og eventuelt andre, som gerne vil gøre det godt for parcelhusejerne, tænke sig enormt meget om, før vi i overmorgen ved den afsluttende behandling skal stemme om lovforslag nr. L 3. Man skal ikke lade sig forføre af den Don Juan-charge, som skatteministeren udviser for at anbefale sit forslag L 3! Læs i stedet for den gamle, gode vise nede fra Rhinen om Lorelei, og tænk på skatteministeren ved de afsluttende vers: »Und das hat mit ihrem Singen die Lorelei getan«.

Det, som skatteministeren er i gang med, er en præcis forførelse i Lorelei-klassen til undergravning af landets parcelhusejere. Det er det, der er indholdet. Skatteministeren står nok så fromt heroppe og siger, at det er en fordel for parcelhusejerne, for parcelhuse falder i værdi, og derfor har han på det foreløbige grundlag beregnet, at det i virkeligheden giver et provenutab for staten. Men lur den gode skatteminister! Når parcelhuse er faldet i værdi i de seneste år, skyldes det alene, at den regering, som skatteministeren er medlem af, har ført en så elendig og visionsløs økonomisk politik, at der er kommet en depression ind i det danske ejendomsmarked. Til trods for, at alle andre lande i OECD har haft nogle gevaldige højkonjunkturer, har denne regering ved totalt at sidde de advarsler overhørig, der kom for en snes år siden fra Perspektivplanudvalg, fra Jørgen Dich, fra den nuværende undervisningsminister og fra forskellige andre, hvis navne min beskedenhed forbyder mig at nævne, simpelt hen ladet den offentlige sektor svulme, således at resultatet er blevet faldende konjunkturer i Danmark.

Men der kunne jo komme den dag, hvor vi ikke har en så elendig regering, der bare udvider den offentlige sektor, men som vil privatisere. Så vil prisstigningerne slå igennem med en enorm kraft på parcelhuset. Det vil være de naturlige parcelhusstigninger, som der vil komme i kraft af, at teknologien gør os rigere, når politikerne ikke modvirker det ved at gøre os fatti-

gere. Når vi bliver rigere, vil vi efterspørge nogle flere parcelhuse. Hr. Henry George var nu engang ikke nogen dumrian, når han sagde, at udbudet af velbeliggende fast ejendom vil være konstant, og når efterspørgslen bliver større, kommer der prisstigninger.

Dertil kommer, at som vort samfund er indrettet, vil der nogenlunde klart være en møntforringelse i gennemsnit regnet fra årti til årti. Derfor vil vi alt i alt opleve stigninger i nogle år. Hr. Hans Hækkerup nævnte i anden forbindelse, at parcelhuse måske stiger med 25 pct. om året, og i nogle år vil de måske kun stige med 2 pct. Men det, som skatteministeren bygger på, at det i denne regerings tid er lykkedes at få gjort det økonomiske klima så surt, at parcelhusene er faldet i pris, kan man ikke lovgive varigt for, således at det virkelig skulle kunne lykkes i den grad at ødelægge parcelhusmarkedet, som det er lykkedes at opnå i den seneste tid.

Derfor er kernen, som jeg fremhævede det, da jeg holdt mit første indlæg, at man må regne med, at en vedtagelse af lovforslag nr. L 3 betyder en fordobling af lejeværdibeskatningen over en tolvårig periode og igen en fordobling over den næste tolvårige periode. Det er det, der er indholdet i lovforslag nr. L 3, og det vil Centrum-Demokraterne ikke stemme imod. Det er virkelig noget, som undrer mig. Jeg håber, at i hvert fald Centrum-Demokraterne vil tænke sig om nogle gange ekstra, for så er vi da i hvert fald blevet 25, der stemmer imod. Kunne vi ikke finde nogle andre? Der er nogle, der har en valgkreds ude i Glostrup, som måske har indflydelse i Socialdemokratiet, og som også har en hel del parcelhusejere, der bliver meget hårdt ramt af lovforslag nr. L 3. Så begynder det at nærme sig et flertal imod lovforslag nr. L 3. Derefter kunne skatteministeren overflytte sin regel om dem, der lever på polsk, fra lovforslag nr. L 2 til lovforslag nr. L 3. Så kan vi også få Kristeligt Folkeparti med. På den måde kunne vi vel før eller senere nå frem til et flertal.

Når hr. Jens Thoft diabolisk opfordrer skatteministeren til at se at få den betænkning ført ud i livet, som han har liggende vedrørende lovforslag nr. L 5-problematikken, vil jeg gøre det modsatte og anbefale skatteministeren at tænke sig om nogle ekstra gange, for det er faktisk svært stof. Det er vist umuligt at gennemføre den betænkning uden at få øretæver fra alle sider. Der vil ikke være nogen som helst, der vil

[Gillstrup]

være tilfreds med noget som helst. Men skal man endelig gennemføre betænkninger, var det så ikke snart på tide med den lyserøde betænkning, vi nu har haft liggende i 1½ år, om finansielle instrumenter, om fut-op'perne, for det er faktisk noget, som fører til ganske store besværligheder og det modsatte af, hvad disse lovforslag går ud på, nemlig forenklinger, at man endnu ikke har gjort noget ved den betænkning. Jeg foretrækker altså at anbefale skatteministeren anden natbordslæsning julenat end den, hr. Jens Thoft foreslog. Læs betænkningen om de finansielle instrumenter, og lav så et forslag om fut-opper her som en nytårsgave til Folketinget!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Forenkling af dispensationsbestemmelser m.v.). (Lovforslag nr. L 2).

Ændringsforslag nr. 1 og § 1, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes, idet 75 stemte for, 94 imod.

§ 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 betragtedes som forkastet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2.

§ 3, ændringsforslag nr. 4, § 4, således ændret, og §§ 5 og 6
vedtoges uden afstemning.

§ 7
vedtoges med 94 stemmer mod 75.

Ændringsforslag nr. 5 om, at § 7 udgår, var dermed forkastet.

Ændringsforslag nr. 6
forkastedes, idet 75 stemte for, 94 imod.

Ændringsforslag nr. 7

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 8
vedtoges med 148 stemmer mod 21.

Ændringsforslag nr. 9
vedtoges med 148 stemmer mod 21.

§ 8, således ændret, §§ 9 og 10, ændringsforslag nr. 10, 11 og 12, § 11, således ændret, og § 12
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af ligningsloven og vurderingsloven. (Forenkling af lejeværdiregler). (Lovforslag nr. L 3).

§§ 1-3
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om beskatningen af pensionsordninger m.v. og lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Sociale fonde). (Lovforslag nr. L 4).

§§ 1-3
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Man gik sluttelig til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove m.v. (Eftergivelse og henstand). (Lovforslag nr. L 5).

Ændringsforslag nr. 1 og 2, § 1, således ændret, §§ 2 og 3, ændringsforslag nr. 3 og 4, § 4, således ændret, §§ 5-9, ændringsforslag nr. 5, § 10, således ændret, ændringsforslag nr. 6, § 11, således ændret, og §§ 12-31 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Inden vi tager fat på næste dagsordenspunkt, skal jeg oplyse, at det er tanken at afbryde forhandlingerne 1 time cirka kl. 18.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Anden behandling af lovforslag nr. L 6:

Forslag til lov om skattemyndighedernes organisation og opgaver m.v. (skattestyrelsesloven).
Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 4/10 89. Første behandling 10/10 89. Betænkning 11/12 89).

Der var stillet 49 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 21 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

21) Anden behandling af lovforslag nr. L 7:

Forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove. (Kommunefafialen).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 4/10 89. Første behandling 10/10 89. Betænkning 11/12 89).

Der var stillet 45 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling**Formanden:**

Må jeg bede de medlemmer, som agter at forlade salen, om at gøre det lidt hurtigt, så vi kan komme i gang med forhandlingerne.

Man kunne måske også forholde sig stille, mens man går ud af salen. Vi kan ikke komme videre, før der er ro.

Pia Gjellerup (S):

For netop et år siden fremlagde regeringen et oplæg om en totalcentralisering af forvaltningen for skatteområdet. Det gjorde, at Kommunernes Landsforening og kommunerne følte sig presset til at sælge stort set alle principper mod at holde ligningen i kommunerne. Aftalen mellem regeringen og kommunerne blev derfor helt urimelig dårlig.

Vi har behandlet disse to lovforslag indgående her i salen. Vi har behandlet dem indgående i Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg, og flere af os har i øvrigt også haft lejlighed til at behandle dem indgående i drøftelser med regeringen. Resultatet, som ligger foran os i dag efter udvalgsarbejdet sent søndag nat, er, at lovforslagene nr. L 6 og L 7 vil kunne vedtages med meget beskedne ændringer.

Herefter bliver ligningskommissionerne amputerede, skatteforvaltningerne bliver lukket fuldstændig af, der kommer ingen indsigt fra befolkningen gennem dens repræsentanter, og klageorganerne bliver splittet op i 275 enheder, som ikke vil få et tilstrækkeligt antal sager til at kunne danne sig et godt grundlag for at lave de rigtige afgørelser.